

Entrevista a Michael Heseltine

Contra la preponderància

Michael Heseltine, ex-ministre de Defensa i editor milionari, ha esmerçat els últims tres anys formant l'oposició a la senyora Thatcher. En aquest interview explica les diferències que el separen de la Dama d'Acer i perquè s'oposa a qualsevol personalisme polític.

Segons l'opinió pública de Gran Bretanya hi ha dos candidats per a un tron. L'un és el príncep Carles, qui als 40 anys està destinat a no ser mai rei, perquè sa mare, la reina Isabel II, no pensa que haja arribat l'hora d'abdicar. L'altre és Michael Heseltine, que està esperant ocupar el tron del partit conservador i té moltes esperances d'arribar a ser el pròxim primer ministre, però la senyora Thatcher no pensa tampoc que li haja arribat l'hora de dimetir. Heseltine, considerat l'enfant terrible de les files del partit, és l'únic candidat que s'oposa obertament a la política europea de la senyora Thatcher i, també, a l'odi poll tax, alhora que aprofita per a promoure la seua imatge com a única alternativa a la Dama d'Acer. Fa tres anys dimetia com a ministre de Defensa a causa de l'escàndol Westland, constructor de l'helicòpter britànic que es va vendre als americans mentre Heseltine insistia a fusionar-se amb la companyia italiana Augusta. Des d'aquell moment la imatge de Heseltine s'ha vist reforçada des que s'ha conegut la bancarrota efectiva de la companyia britànica, que haurà de tancar ben aviat. El seu prestigi ha augmentat encara més després de la recent dimissió del ministre d'Indústria Nicholas Ridley, qui va blasmar la companyia alemanya en la comissió europea per considerar-la una "màfia alemanya" i va arribar a descriure el govern francès com un "gos d'aigües". La negativa de la senyora Thatcher a acomiadar Ridley va fer pensar a molts conservadors que aquesta actitud antieuropea de Thatcher està passada de moda i és incongruent en l'actual clima de les relacions europees. Tot i que Heseltine no compta amb una majoria que li done suport dins el seu partit, no obstant és el candidat amb més possibilitats perquè els líders conservadors volen evitar una batalla de successió després de Thatcher, batalla que reduiria les possibilitats del partit conservador

en les pròximes eleccions.

—*Mr. Heseltine, la imatge del partit conservador ha arribat a un nivell incomparablement baix. Les enquestes demostren que, sota la seva direcció, els tories estarien molt millor. Ara no hauria de dir: "Em presento en contra de Margaret Thatcher"?*

—Les enquestes d'opinió no són amics fiables. Sobretot cap a la meitat de la durada d'un mandat creix la tendència de l'opinió pública a fer responsable de les dificultats econòmiques el primer ministre en funcions. Però quan la nostra política antiinflacionista doni resultats, també millorarà la situació per a la cap de govern i el seu partit.

—*Vostè ha dit: "Sempre he gaudit de poder polític i, si hi hagués la possibilitat d'exercir-lo en interès del partit conservador i del país, l'aprofitaria". ¿No ha arribat ja el moment?*

—Tot depèn del que esperin els col·legues del Parlament. L'impuls ha de venir d'uns altres.

—*Molts parlamentaris del Tory desitgen un cap de partit com Heseltine. Després de la derrota de les eleccions comunals del 3 de maig, fins i tot un partidari declarat de Thatcher com és el diputat Barry Porter va afirmar: "M'agradaria dir moltes gràcies i adéu a la primera ministra". ¿Per què no escolta la gent com ell, vostè?*

—No és la manera d'actuar del partit conservador; i això no és possible només perquè un diputat ho reclami. Encara n'hi ha 370 més.

—*Almenys un centenar dels membres del seu grup parlamentari voldrien que vostè se'n fes càrrec de la direcció.*

—¿Com ho vol provar això? Tot i que fos cert, la Sra. Thatcher continuaria sent la primera ministra del país. Sempre he dit on puc reconèixer condicions sota les quals jo la desafiaria.

—*La raó principal de la crisi del seu partit és aquest impost municipal tan im-*

popular, el poll tax...

—No és cert. La causa d'això són els efectes de la nostra política antiinflacionista. La capitació, la contribució personal, és un problema important però de segon ordre.

—*Vostè sempre va advertir contra la implantació d'aquest impost. ¿Se sent ara confirmat?*

—És completament indiferent si em sento confirmat o no. Ja vaig expressar la meua crítica en la Cambra dels Comuns, quan es va debatre la legislació. Aquest impost s'ha de modificar bàsicament. Els que tenen un salari màxim han d'aportar una contribució més alta.

—*No fa gaire va lamentar els "efectes insostenibles d'una economia de mercat desenfrenada" i va fer al·lusió a una "taca deshonrosa" que encara hi ha a la Gran Bretanya. ¿On veu aquesta taca?*

—Per exemple hi ha el problema de la manca de llar. Tenim persones que no poden procurar per a elles mateixes i que s'han instal·lat als seus antics barris en tancar-se els establiments on vivien. Una petita minoria ha deixat el nou allotjament i ara viu al carrer, sense sostre. I encara s'hi afegeixen els joves que han marxat de casa. Una ciutat de la importància de Londres, però, no pot acceptar que encara hi hagi gent vivint al carrer.

—*El consideren defensor d'un caring capitalism, un capitalisme conscient de la responsabilitat social...*

—Aquesta expressió vaig crear-la jo el 1986 per a descriure la responsabilitat dels privilegiats dins el sector privat. Naturalment, aquí em vaig deixar influir per la filosofia dels tories, que originàriament era de l'aristocràcia acabada d'Anglaterra —una classe, doncs, que la seva riquesa també la feia sentir-se responsable dels grups socials circumdants. Jo he mirat de revifar aquesta actitud en els conservadors actuals. Volia que les grans empreses se sentin responsables de les comunitats on operen i d'on trauen els seus

beneficis. Els directors d'empresa han de prendre part en la solució dels problemes municipals.

—Així doncs, ¿encara no s'ha realitzat el capitalisme conscient de la responsabilitat social?

—Com a simple diputat, avui puc desenvolupar idees de progrés sense impediments, mentre que abans, com a ministre, em devia a la disciplina del gabinet. De vegades també faig alguna proposta que el govern accepta. Però seria absolutament fals afirmar que aquestes idees són contràries a la majoria conservadora. Simplement no és cert.

—Al seu últim llibre escriu que la Gran Bretanya no ha acceptat el "repte d'Europa". ¿Què s'ha desaprofitat?

—De bon començament ja hauria calgut que intentéssim per tots els mitjans adaptar el club Europa als nostres conceptes. Els compromisos imprescindibles en un procés com aquest haurien estat més favorables per a nosaltres. A canvi, ara hem d'intentar al llarg de 20 anys modificar unes regles de joc que ja tenen vigència.

—La relació amb la CE és un punt en què no està d'acord amb el govern. Per exemple, la Sra. Thatcher no es vol afegir al mecanisme del canvi monetari europeu fins que "el moment de fer-ho no sigui prou madur". ¿Es de l'opinió que ja s'ha perdut l'oportunitat més oportuna?

—Certament. Amb la nostra actual quota d'inflació del 9'4% no ens hi podem afegir. Potser hi haurà una altra possibilitat més tard, quan ens baixi la inflació, o si mai els puja a vostès. I espero que aleshores la Gran Bretanya aprofiti aquesta oportunitat. A principis d'any podria arribar al moment de fer-ho.

—La Sra. Thatcher adverteix regularment dels perills d'una superburocràcia europea, on part de la sobirania britànica podria caure com a víctima. Que fins i tot és una amenaça per a la monarquia i per al Parlament de Westminster. ¿Vostè per què no té cap por dels euròcrates?

—Perquè ni en el canceller alemany ni en el president Mitterrand ni en d'altres caps de govern no trobo senyals que estiguin disposats a perdre res autèntic dins la seva sobirania nacional. Arreu és l'interès propi la raó de ser membre de la CE.

—La Sra. Thatcher rebutja la Carta Social europea i tem que el poder dels sindicats obrers torni a entrar per la porta del darrere. ¿Es del mateix parer?

—No he considerat mai la indústria alemanya, la francesa o la italiana com a sistemes socialistes. Al contrari, poden com-

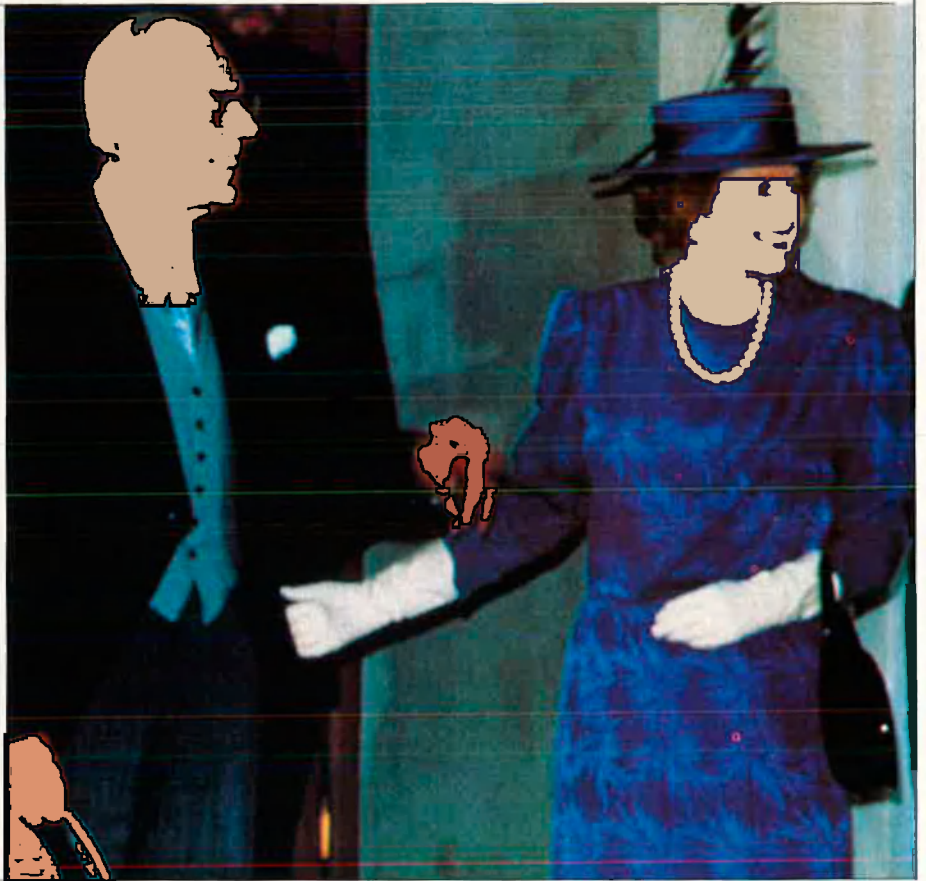
petir bé, han reeixit d'allò més i són uns seriosos rivals per a nosaltres. Però, naturalment, l'única finalitat d'aconseguir el 1992 el mercat interior europeu és fer que l'Europa Occidental pugui competir amb els EUA i els països del Pacífic dirigits pel Japó.

És evident que per aquesta funció no podem posar-nos cadenes socialistes ni carregar uns costos immensos. Però el concepte d'un element social ja és des del segle passat una part essencial de la ideologia conservadora.

—Vostè va prevenir que, sense l'estreta col.laboració de la Gran Bretanya, la CE podria quedar dominada per una aliança germano-francesa. ¿Creu que els interessos britànics no hi estan suficientment representats?

—Jo estic contra qualsevol preponderància política. L'essència de la història europea sempre ha estat un equilibri de forces. Dins del marc de la CE hauríem d'aconseguir que les antigues rivalitats d'Europa s'institucionalitzin políticament per una via pacífica.

Hans Heilscher ©Der Spiegel
Trad.: Carme Gala

1er. cognom _____ 2on. _____ Nom _____ Tel. part. _____
Domicili _____ Població _____
Any de naixement _____ Professió _____ Tel. treball _____ DNI _____

Se subscriu al setmanari EL TEMPS per un període d'UN ANY, prorrogable si no hi ha ordre en contra, i un import de: 13.886 pessetes

(Firma)

Amb pagament:

- Anual (1 rebut per la quantitat abans citada)
 Semestral (2 rebuts de 6.943 pessetes. Sols en el cas de pagament per banc)
 19.500 (Europa)   25.500 (Amèrica)

Forma de Pagament

- Dom. bancària
 Xec bancari adjunt
 Gir postal núm. _____

La subscripció representa un descompte de més de l'11% sobre el preu de venda als quioscos

Distingits senyors: Caixa/Banc _____ Agència _____
Adreça _____ Població _____ de _____ de 199 _____

Nom i adreça del titular del compte _____

(Firma)

Els pregue que fins a nova ordre els rebuts que presentarà Edicions del País Valencià, S.A. per l'import de la SUBSCRIPCIÓ ANUAL a pagar en:

- 1 rebut anual   2 rebuts trimestrals

siguen pagats amb càrrec a

- c/c.   Llibreta   Núm. _____

**Butlleta
de subscripció**

fieli

EL TEMPS • Avinguda del Baró de Càrcer, 40, 13a. • 46001 VALÈNCIA
Tel.: (96) 352 48 69 • C.F.A. A46/186821